

ДЕДЕН
БЕРНАРМИНЕ
ГАМБИТ

enthusiast

Bernard Minier
GLACÉ

Copyright © XO Editions 2011. All rights reserved.
Published by arrangement with SAS Lester Literary Agency and Associates

Бернар Миние
Леден гамбит
© Силвия Колева, превод, 2021
© Яна Арциропулос, дизайн на корицата, 2021
© Enthusiast - запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-415-5

ЛЕАДЕН БЕРНАРМИНИЕ ГАМБИТ

Превод от френски
Силвия Колева

enthusiaст
София, 2021

*Книгата е в памет на баща ми.
Посвещавам я на моята съпруга,
на дъщеря ми и сина ми.*

*На Жан-Пиер Шамбер
и Доминик Матос Вантюра,
които промениха всичко*

ОТ
ДИАН БЕРГ
ЖЕНЕВА

ДО
Д-Р ВАРНИЕ
ПСИХИАТРИЧЕН ИНСТИТУТ „ВАРНИЕ“
СЕН МАРТЕН ДЪО КОМЕНЖ

CURRICULUM VITAE

На Диан Берг,
психолог, специалист по съдебна психология

Дата на раждане: 16 юли 1976 г.

Националност: швейцарка

ДИПЛОМИ:

2002: Диплома за висше образование по клинична психология, магистърска степен, Женевски университет

Дипломна работа: „Импулсивни действия, некрофилия и разчленяване на телата при компулсивните убийци“

1999: Бакалавър по психология, Женевски университет

Дипломна работа: „Някои аспекти на страховете у децата между 8 и 12 години“

1995: Диплома за завършено средно образование, класическа гимназия, латински език

1994: Свидетелство по английски език – първа степен (First Cambridge)

ПРОФЕСИОНАЛНА ПРАКТИКА:

2003 – Кабинет по психотерапия и психология,
Женева

2001 – Асистент на П. Шпицнер във Факултета
по психология, науки и образование, Женевски уни-
верситет

1999–2001 – стажант-психолог, Университетски
институт по съдебна медицина, Женева

стажант-психолог към Медицинската служба на
затвора „Шан Долон“

ЧЛЕНСТВО В ПРОФЕСИОНАЛНИ ОРГАНИЗАЦИИ:

Международна академия по право и психическо
здраве

Женевска асоциация на психолозите психотера-
певти

Швейцарска общност по съдебна психология

ИНТЕРЕСИ:

Класическа музика (десет години уроци по цигулка),
джаз, четене

Спортове: плуване, бягане, гмуркане, спелеология,
скачане с парашут

ПРОЛОГ

Джъг-джъг... гжъг... так-так-так... гжъг... гжъг... гжъг... так-так-так....

Кабината плавно се изкачваше, стоманените въжета на лифта неспирно потракваха, а колелцата проскърцаваха върху стълбовите на равни интервали и ѝ предаваха подрусването си. Към тези шумове се прибавяше жалбата на свирещия вятър, който напомняше гълчавата на изплашени деца. А също и гласовете на мъжете в кабината, които се опитваха да надвикат скърцането и песента на вятъра. Бяха петима заедно с Юисман.

Джъг-джъг... гжъг... так-так-так... гжъг... гжъг... гжъг... так-так-так...

– Мамка му! Хич не обичам да се качвам горе в такова време! – изръмжа един от тях.

Юисман мълчеше и дебнеше кога ще се покаже долното езеро, на хиляда метра под краката им. Взираше се през бурния водовъртеж от снежинки, които прегръщаха кабината. Въжетата изглеждаха странно ненадеждни и описваха двойна крива, която мързеливо потъваше в сивотата на пейзажа.

Облаците се поразпръснаха. Показа се езерото. За кратко. За миг блесна като локва под небето, най-обикновена гупка с вода под върховете на планините и ивиците облаци, които се прокъсваха над тях.

– Какво значение има времето? – отвърна друг. – Така или иначе, ще прекараме цяла седмица, заклепени в тази проклета планина.

Водноелектрическата централа „Арун“ — серия от зали и галерии, издълбани на седемдесет метра под земята и на две хиляди метра височина. Най-дългата галерия бе цели единайсет километра. Отвеждаше водата от горното езеро към тръбопроводите: тръби с диаметър метър и половина, които се спускаха от планината и пренасяха вода от горното езеро към вечно жадните турбини, въртящи нажежените ротори на генераторите, даряващи на долината чудото, наречено електричество. За да се стигне до централата в сърцето на планината, имаше един-единствен път: шахта, чийто вход се намираше почти на върха. За да се спуснат до главната галерия, използваша товарен асансьор, а по нея, при затворени клапани, се придвижваха с двуместни пикапи. Пътуването продължаваше час. Цял час в мрака на осемте километра галерии.

Догоре можеше да се отиде и с хеликоптер, но само в спешни случаи. До горното езеро бе оборудвана площадка за кацане, която се използваше в подходящо време.

— Жоаким е прав — каза най-старият. — При време като днешното хеликоптерът нямаше да се приземи.

Знаеха какво означава това. Щом отвореха отново клапаните, хиляди кубични метри вода от горното езеро щяха да рухнат с вой в галерията, в която щяха да влязат след минути. При произшествие щяха да бъдат необходими два часа, за да се опразни отново галерията, час с пикапите през нея, за да се върнат до входа на шахтата, петнайсет минути, за да излязат на чист въздух, десет — да слязат с лифта до централата, и още трийсет — да стигнат до Сен Мартен дьо Коменж. И то, ако пътят не е прекъснат.

Ако станеше произшествие, щяха да са в болницата след четири часа. А и водноелектрическата централа остаряваше. Работеше от 1929-а. Всяка зима преди топенето на снеговете прекарваха горе четири седмици, изолирани от света, за да поддържат и да поправят машини от друга епоха. Мъчителна и опасна работа.

Юисман следеше полета на орел, който елегантно планираше по вятъра на стотина метра от кабината.

Мълчаливо.

Обърна поглед към ледената бездна под кабината.

Трите грамадни тръби потъваха в планината, здраво сраснали се с релефа ѝ. Отдавна бяха изгубили долината от очите си. Последният стълб се виждаше триста метра по-надолу, където склонът на планината образуваше самотно стърчаща в мъглата тераса. Кабината пъплеше право към шахтата и се люлееше от вятъра. Ако въжетата се скъсаха, щеше да падне от стотици метри и да се пръсне върху скалите като гнил орех.

– Ей, готвача! С какво ще ни храниш този път?

– Във всеки случай не и с биохрани.

Само Юисман не се засмя. Следеше жълтия микробус на директора. После и той изчезна, погълнат от облаците като гулижанс, нападнат от индианци. Всеки път, когато се качваше горе, имаше усещането, че осъзнава някаква елементарна истина за съществуването си, но не можеше да формулира смисъла ѝ.

Премести поглед към върха.

Наближаваха горната станция на лифта – метална конструкция до входа на шахтата. След като слезнат от кабината, ще преминат по късото мостче и ще тръгнат по стъпалата на бетонния блокхаус.

Вятърът виеше свирено. Горе сигурно е минус десет.

Юисман присви очи.

Забеляза нещо необичайно във формата на конструкцията.

Нещо в повече.

Като сянка между металните трегери и стоманените греди, брулени от напора на вятъра.

„Орел, заплел се във въжетата и макарите...“ – помисли си той. Не, абсурд. Все пак беше нещо подобно. Голяма птица с разперени крила. Лешояд пленник, омотал се между решетките.

– Ей, я вижте!

Гласът на Жоаким.

И той бе забелязал странното видение. Другите се обърнаха към платформата.

– Боже мой, какво е това?!

„Не е птица!“, реши Юисман.

Обзе го безпокойство. Нещото бе закачено над платформата точно под въжетата и макарите. Сякаш висеше във въздуха.

Приличаше на гигантска пеперуда – черна и зловобна, открояваща се върху белия сняг и синевата на небето.

– Какво е това, по дяволите?!

Кабината намали скорост. Пристигнаха. Видението се уголеми.

– Господи!

Не беше нито пеперуда, нито птица.

Кабината спря, вратите автоматично се отвориха. Леген вятър със сняг като стружки шибна лицата им.

Ала никой не слезе.

Застинаха на място, съзерцавайки видението. Нямаше да го забравят, докато са живи.

Вятърът виеше около платформата. Юисман вече не чуваше гълчава на изплашени деца, а непоносими виковете на изтезавани хора, поглъщани от воя на вятъра.

Всички отстъпиха назад, обхванати от ужас. Юисман се хвърли към каската със слушалките и я наядна на главата си.

„Централата ли е! Тук Юисман! Повикайте жангармерията. Бързо! Тук има труп! Деяние на болен мозък!“

I.

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ КОНЕТЕ

1.

ДИАН БЕРГ ВИДЯ ПИРЕНЕИТЕ да се изправят пред нея, когато преваляше един хълм. Бяла бариера, която заемаше целия хоризонт. Граблива птица описваше кръгове в небето.

Девет часът сутринта. 10 декември.

Ако се вярва на разтворената върху таблото на колата пътна карта, трябваше да завие в следващата отбивка и да поеме на юг към Испания. Нямаше нито GPS, нито лаптоп в старата си, почти антична ланчия. На магистралата се мярна указателна табела „Отбивка № 17, Монтрежо/Испания“ — 1000 метра“.

Диан бе прекарала нощта в Тулуза. В скромен хотел, в стая с миниатюрен телевизор и гуш-кабина с пластмасови стени. През нощта я събуди продължителен вой. С разтуптяно сърце тя седна в леглото и застана нащрек, но в хотела беше съвсем тихо. Помисли, че е сънувала, но воят се поднови. Беше още по-силен. Стомахът ѝ се сви, но тя бързо разбра, че под прозраца ѝ се биеха котки. Заспа трудно. А предишната вечер беше в Женева и отбеляза заминаването си с колеги и приятели. После дълго оглеждаше стаята си във факултета и се питаше как ли ще изглежда новата ѝ стая.

Докато отключваше колата си на паркинга на хотела, настред снега, който стигаше до каросерията, осъзна, че оставя зад гърба си своята младост. Знаеше, че до седмица-две ще забрави предишния си живот. И че за няколко месеца ще се промени изцяло. Нямаше как да бъде другояче предвид мястото, където щеше да

* Действието на романа се развива в Окситания — административна област във Франция, която граничи с Испания — бел. прев.

протече животът ѝ през следващите дванайсет месеца. „Бъди самата себе си“, я бе постветвал баща ѝ. Докато напускате този малък край, за да поеме по вече задръстената от коли магистрала, се запита дали промените щяха да бъдат положителни. Някой бе казал, че когато човек се адаптира към нещо, преживява един вид ампутация. Дано нейният случай не бъде такъв.

Не преставаше да мисли за института. И за хората, замворени там...

Целия предишен ген Диан бе обладана от песимистични мисли: *Няма да успея. Няма да бъда на висота. Въпреки че съм подготвена и съм най-квалифицираната за тази длъжност, не зная какво ме очаква. Ами че те ще четат в мен като в отворена книга...* Мислеше за тях като за хора, като за мъже, а не като за... чудовища.

А всъщност те представляваха точно това: индивиди чудовища в пълния смисъл на думата. Напълно различни от нея, от родителите ѝ, от всички, които познаваше. Както тигърът е различен от котката.

Тигри...

Така трябваше да ги възприема. Като непредвидими и опасни, способни на непозната за човешкия ум жестокост. *Тигри, замворени в планината...*

На гишетото за тол таксата Диан разбра, че не помни къде е сложила билета си. Чиновникът я гледаше строго, докато тя трескаво ровеше в жабката и в дамската си чанта. Е, излишно се притесни, наоколо нямаше жива душа.

На следващото кръгово движение пое към Испания и планините. Внезапно след няколко километра равнината изчезна. Щръкнаха първите ниски вериги на Пиренеите, заоблени залесени хълмове обграждаха пътя. Те нямаха нищо общо с високите, изрязани като дантела върхове на планината. Времето също се промени и снегът заваля по-силно.

На излизане от един завой пътят изведнъж се надвеси над заснежени равнини, реки и горички. Диан откри готическа църква, кацнала върху малък хълм, а около нея — селище. След няколко скърцания на чистачките пейзажът заприлича на стара офорт гравюра.

„Пиренеите не са Швейцария!“ – я бе предупредил Шпицнер.

Покрай пътя снежните преспи ставаха все по-високи. През снега, който падаше все по-обилно, тя забеляза първо светлините на фаровете, а после и бариерата. Мъжете от жандармерията стояха малко по-долу и размахваха фосфоресциращите си палки. Направи ѝ впечатление, че бяха въроръжени. В подножието на еловата гора бяха паркирани една кола и два мотоциклета. Смъкна стъклото и мъхестите снежинки начаса намокриха седалката ѝ.

– Ако обичате, госпожице, документите.

Тя се наведе към жабката. Чу насечените съобщения по радиостанциите, които се примесваха със забързаното скърцане на чистачките и безпокойния шум от ауспуха на колата.

– Журналистка ли сте?

– Психоложка. Отивам в института „Варние“.

Полицаят я изгледа. Беше се облегал на отвореното стъкло. Едър русокос мъж, висок около метър и деветдесет. През пращането на полицейските честоти Диан гочу ромона на планинската река.

– Какво ще правите в този край? Идвате отдалеч... Швейцария не е близо...

– Институтът е психиатрична болница, а аз съм психолог. Може би схващате връзката?

Мъжът ѝ върна документите.

– Добре. Тръгвайте.

Като подкара отново колата, тя се запита дали френската жандармерия винаги упражнява такъв контрол над автомобилите, или нещо се бе случило. Пътят следваше извивките на промъкващата се между дърветата река и описваше много завои (според справочника ѝ ставаше дума за „планински поток“). После гората изчезна и отстъпи място на равнина, широка поне пет километра. Следваше дълъг прав път, покрай който имаше писти къмпинги, чиито знакове се веяха тъжно на вятъра, бензиностанции и красиви къщи, приличащи на алпийски хижи, както и цяло дефиле от рекламни табели, хвалеци достойнствата на съседните ски курорти...

СПОРЕД ТАБЕЛАТА С ЯРКИ ЦВЕТОВЕ в края на пътя се намираше Сен Мартен гоо Коменж, с 20 863 жители. Над града сиви облаци удавяха върховете на планината. Тук-там светлината успяваше да ги пробие и като прожектор на фар озаряваше някой извисяващ се връх или профила на стръмен склон. На първото кръгово движение Диан изостави посоката „център на града“ и пое по малка уличка надясно, зад сграда, върху чиито огромни панорамни прозорци беше на очи с неоновите си букви надписът „Спорт и природа“. По улиците имаше доста пешеходци и паркирани коли. Докато гледаше оживлението, насърчавана от познатото и успокояващо намигане на чистачките, в паметта ѝ пробягаха думите на Шпицнер: „Не е много весело място за млада жена!“

Пътят стана стръмен. За миг погледът ѝ се спря върху покривите долу. Снегът се бе превърнал в черникава кал, която шляпаше отдолу по колата. „Наистина ли искаш да отидеш там, Диан. Това място няма нищо общо с Шан Долон...“ Шан Долон беше швейцарският затвор, където тя работеше след дипломирането си: правеше експертизи и се занимаваше със сексуално извратени. Срещаше се с крадци рецидивисти, с педофили, със „сексуалното посегателство в семейството“ – достоен за възхищение евфемизъм за кръвосмесителните изнасявания. Трябваше да прави и експертизи – с други думи, да установи дали малолетните, които твърдяха, че са жертва на сексуално насилие, не лъжат. С ужас бе открила, че до голяма степен тази дейност зависи от идеологическите и моралните принципи на експерта и експертизите често са в ущърб на обективността.

– Разправят какви ли не невероятни неща за института „Варние“ – ѝ бе казал Шпицнер.

– Говорих по телефона с доктор Варние. Направи ми много добро впечатление.

– Да, Варние е добър – бе признал Шпицнер.

Тя обаче знаеше, че ще я посрещне не Варние, а неговият наследник, който сега бе начело на института – доктор Ксавие от Квебек. Идваше от института „Пинел“ в Монреал. Варние се оттегли от поста си преди шест месеца. Той прегледа кандидатурата ѝ, прие я благосклонно, но по време на немалкото им те-

лефонни разговори я предупреди за множеството трудности, които я чакаха в новата ѝ работа.

– Мястото не е лесно за млада жена, доктор Берг. Не говоря само за института, но и за околностите. Тази долина... Сен Мартен... Защото Коменж – това са Пиренеите. Зимите са дълги, а забавленията редки... Освен ако обичате зимните спортове, разбира се.

– Аз съм швейцарка, не го забравяйте – бе отговорила шеговито Диан.

– В такъв случай ще ви дам един съвет: да не допускате работата да ви погълне изцяло, да си оставяте свободни часове и да ги прекарвате навън. Защото с времето мястото може да стане... обезпокоително...

– Ще се помъча да го запомня.

– И още нещо: няма да имам удоволствието да ви посрещна. Честта се пада на доктор Ксавие от Монреал. Лекар с много добра репутация. Трябва да пристигне следващата седмица. Много е ентузиазирани. Както знаете, в Квебек са по-напред от нас в работата с агресивните пациенти. Струва ми се, че сблъсъкът на гледните ви точки ще бъде интересен.

– И аз мисля така.

– Отдавна трябваше да има помощник на шефа на клиниката. Но, така или иначе, досега не бях проявил особена активност в тази посока.

Диан продължаваше да пътува под свода на гърветата. Пътят вървеше все нагоре и най-накрая потъна в тясна и залесена с гървета долина, която изглеждаше скрита в някаква опасна интимност. Бе свалила стъклото на колата наполовина и вътре нахлуваше аромат на листа, мъхове, сняг и борови иглички, който гъделичкаше ноздрите ѝ. Ромонът на близък поток почти заглушаваше шума на мотора.

– Самотно местенце – каза на висок глас Диан, за да си даде кураж.

Тя караше предпазливо в тази сива зимна утрин. Фаровете ѝ сякаш одираха кората на елите и буковете. Над пътя минаваше лифт. Клоните на гърветата се облягаха на стоманените въжета, сякаш нямаха сили да стоят изправени. От време на вре-

ме гората се оттегляше и се появяваха затворени и изоставени хамбари с керемидени покриви, покрити с мъх.

Малко по-далеч, над един завой, забеляза сгради. Скриха се, но след завоя се показаха отново. Досами гората се редяха много бетонни сгради. Всички имаха големи панорамни прозорци на партера. От шосето тръгваше черен път, прекосяваше реката по железен мост и пресичаше снежна поляна, която се простираше пред тях. Сградите очевидно бяха празни, а видът им — доста запустял. Бяха напълно изгубени в края на долината. От вида им, кой знае защо, Диан потръпна.

ВАКАЦИОНЕН ЛАГЕР „ДИВИТЕ КОЗИ“

Табелата се търкаляше на земята в началото на черния път. Нямаше никакъв указателен надпис. Все още никаква следа от института. Очевидно институтът „Варние“ не търсеше реклама. Диан си помисли дали не се е объркала. До нея, на сегащата, бе разгъната карта в мащаб 1:25 000. След километър и още поне десетина завоя забеляза място за паркиране, оградено с каменен парапет. Намали скоростта и завъртя волана. Ланчията подскачаше по локвите и пръскаше кал. Диан взе пътната карта и слезе. Влагата начаса обгърна тялото ѝ като лепкав и леден чаршаф.

Разтвори картата, без да обръща внимание на снега. Сградите на лагера, покрай които бе минала, бяха обозначени с три малки правоъгълника. Малко по-нататък се виждаха други два правоъгълника, които образуваха буквата Т. Макар че нямаше никакви други указания за предназначението им, очевидно това беше институтът, защото пътят свършваше тук, а върху картата нямаше никакъв друг знак.

Беше съвсем наблизо...

Диан се обърна, стигна до ниския парапет и ги видя.

На другия бряг, покрай реката, над склона се издигаха две каменни сгради. Въпреки разстоянието тя можа да прецени размерите им. Гигантска архитектура. Същата архитектура за циклопи, каквато можеше да се види навсякъде в планината, в електроцентралите, покрай язовирите и хотелите през миналия век.

Да, така беше: приличаха на пещерата на циклопа. Но в нея не беше само Полифем, а и много други циклопи.

Диан не бе от жените, които се впечатляват от подобни неща. Беше пътувала на много места, които не се препоръчваха за туристи, още в юношеските си години практикуваше рисков спортове, но нито като дете, нито като възрастна бе изпитвала страх. При тази гледка обаче в стомаха ѝ заседна буца. Не се боеше от риска, не. Причината бе друга: *че щеше да скочи в нещо непознато.* Извади мобилния си телефон и набра номера. Не знаеше дали има обхват, но след три позвънявания чу познат глас.

– Шпицнер.

Диан веднага почувства облекчение. Топлият, уверен и спокоен глас притежаваше гарбата да я успокоява и да прогонва съмненията ѝ. Беше Пиер Шпицнер, менторът ѝ във факултета, благодарение на който бе проявила интерес към съдебната психология.

Неговият интензивен курс „Сократ“, провеждащ се под егидата на европейската междууниверситетска мрежа под наслов „Правата на децата“, я сближи с този дискретен и съблазнителен мъж, добър съпруг и баща на седем деца! Прочутият психолог я взе под крилото си в сърцето на Факултета по психология и образователни науки и ѝ даде възможност да се превърне „от какавида в пеперуда“, въпреки че това сравнение бе прекалено нагласено за възискателния ум на Шпицнер.

– Диан е на телефона. Безпокоя ли те?

– Разбира, че не... Как вървят нещата?

– Ами, още не съм пристигнала... По пътя съм... От мястото, където съм, виждам института.

– Да не би нещо да не е наред?

Пустият му Пиер... Интуитивен дори по телефона. Успяваше да улови всичко по интонацията ѝ.

– О, не, всичко е наред. Само че... Пожелали са да изолират тези типове от външния свят и са ги затворили в най-зловещото и отдалечено място, което човек може да си представи. Настръхвам, като гледам долината...

Веднага съжали, че изрече тези думи. Държеше се като тийнейджърка, която за първи път остава сама, или като влюбена

В научния си ръководител студентка, която прави всичко, за да привлече вниманието му. Каза си, че сигурно Шпицнер се пита как ли тя ще понесе предстоящите събития, щом само видът на сградите я плаши.

– Хайде, хайде! – каза ѝ той. – Ама ти вече си срещала немалко сексуални манияци – параноици или шизофреници, нали така? Просто си кажи, че и сега ще бъде същото.

– Само че не всички бяха убийци. Всъщност имаше само един убиец.

Диан не можеше да прогони образа му от мислите си. Слабо лице, урисите на очите с цвят на мед... Гледаше я похотливо, като хищник. Курц бе автентичен социопат, единственият, когото познаваше. Студен, манипулатор, нестабилен. В него нямаше дори и намек за угризения. Бе изнасилал и убил три майки – най-младата на четирийсет и шест, а най-възрастната – на седемдесет и пет. Това бе класическият му номер – предпочиташе зрелите жени. А също и възжетата, възлите, парцалите в устата. Всеки път, когато се опитваше да не мисли за него, той се настаняваше в съзнанието ѝ с двусмислената си усмивка и изражението на дива котка. Напомняше ѝ табелата, която Шпицнер бе закачил на вратата на кабинета си, на първия етаж в сградата на факултета по психология „В никакъв случай не мислете за слон“.

– Не ти ли се струва, че е малко късно да си задаваш подобни въпроси?

Бузите ѝ пламнаха от забележката му.

– Сигурен съм, че ще бъдеш на висота... Идеална си за дължността. Не казвам, че ще бъде лесно, но ти гарантирам, че ще се справиш.

– Прав си – отвърна тя. – Смешна съм.

– О, не... Всеки би реагирал по този начин. Познавам репутацията на това място. Не се задълбочавай на тази тема. Концентрирай се върху работата си. Като се върнеш при нас, ще си най-големият специалист по неуравновесени психопати в цяла Швейцария. Трябва да затварям. Чака ме деканът. Ще разискваме финансови въпроси. Трябва да мобилизирам всичките си сили и умения... Желая ти успех, Диан! Дръж ме в течение.

Звуков сигнал. Шпицнер бе затворил.

Тишината, нарушавана единствено от шума на реката, се стовари върху Диан като мокро платнище. Огромен къс мокър сняг се откъсна от един клон и тя подскочи. Прибра мобилния си телефон в джоба на пухеното си яке, сгъна картата и влезе в колата. Направи нужната маневра, за да се върне на пътя.

Тунел. Светлината на фаровете ѝ се отрази в лъскавите му черни стени. Нямаше осветление, а на изхода я очакваше завой. Отляво – малко мостче над реката и най-последно първата указателна табела върху бариерата: ЦЕНТЪР ПО ЗАТВОРНИЧЕСКА ПСИХИАТРИЯ „ШАРЛ ВАРНИЕ“.

Диан зави бавно и прекоси моста. Изведнџ пътят стръмно тръгна нагоре. Описа няколко зигзага покрай елите и снежните преспи. Уплаши се да не би старата ѝ таратайка да се хлъзне по заледения склон. Караше без вериги, нямаше и зимни гуми.

Когато сградите я посрещнаха през пелена от снежинки, мъгла и гора, тя се отпусна на седалката.

Беше единайсет и четвърт на 10 декември.

Бернар Миние
Леген гамбум

Превод *Силвия Колева*
Отговорен редактор *Мария Чунчева*
Редактор *Марта Владова*
Оформление на корицата *Яна Аргиропулос*
Коректор *Цветана Нинкова*
Предпечат *Яна Аргиропулос*

Френска. Първо издание.
Формат 60 x 90/16
Печатни коли 33
ISBN 978-619-164-415-5

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

ДОБРЕ ДОШЛИ В АДА

В една мразовита декемврийска утрин работници от водоелектрическата централа откриват обезглавен труп на кан, окачен върху конструкцията на лифт в Пиренеите.

В същия този ден млада психоложка постъпва на работа в психиатричния център за особено опасни престъпници, които се издига над долната.

Майор Серваз, хилохондрик, надарен с изключителна интуиция, смята повереното му разследване за най-странното в кариерата си. Защо някой би убил кан на 2000 метра надморска височина? И каква връзка може да има между него, фармацевта, обесен под ност, и необичайните графити, на които се натъкват полицаяте? И най-вече как така на всички тези места е открита ДНК на психопат, затворен в единствената по рода си в Европа психиатрична клиника? Дали това не е началото на един невъобразим кошмар за Серваз?

Потискаща атмосфера, напрегнат до краен предел сюжет, ужасяващо муркане в най-тайните човешки страхове – този роман е истинско откритие.

„Запомнете това име: Бернар Миние!“

LE FIGARO LITTÉRAIRE

„Със сериен убиец, интелигентен колкото незабравимия Ханибал Лектър, този чудесен криминален роман, в който страхът бавно ви превзема, няма да остави равнодушен дори Стивън Кинг.“

DAILY MAIL

www.enthusiaist.bg

9 786191 644155

Цена 10 лв.